

[Alsing Andersen.]

matiske repræsentation gennem nye ambassader i de områder af verden, som jeg her har nævnt.

I denne forbindelse vil jeg gerne nævne en særlig beretning, som vi i de sidste dage har modtaget fra udenrigsministeriet, og som angår en undersøgelse af forholdene blandt de nye, uafhængige stater i Afrika. Denne undersøgelse er afsluttet, efter at kommissionens arbejde er ført til ende. Efter at jeg har læst den særlige beretning om de afrikanske stater, er det min personlige opfattelse, at alt taler for, at Danmark snarest muligt opretter ambassadeposter ikke alene som allerede nævnt i Ghana, men også i Nigeria, der er en meget stor stat, som utvivlsomt vil komme til at spille en meget stor rolle også i økonomisk henseende under den kommende tids udvikling. Jeg håber, at vi under udvalgsforhandlingerne vil kunne blive enige om at supplere de foreliggende lovforslag på denne måde ved hjælp af ændringsforslag, som kan tiltrædes — forhåbentlig — af alle parter.

Der er naturligvis ingen af os, der drømmer om, at Danmark skulle kunne lade sig repræsentere ved chefsposter — ambassadører eller generalkonsuler — i blot den allerstørste del af verden. Det er en opgave, vi ikke kan overkomme, og det gælder naturligvis også for mange mindre stater. Derfor er det ganske naturligt, at tanken om et samarbejde mellem mindre stater på dette område — ikke mindst mellem de nordiske stater — er kommet frem og har været drøftet. I mit parti er vi ikke blinde for, at der kan opstå praktiske vanskeligheder, når f. eks. ét nordisk land også skal repræsentere andre nordiske lande på samme sted; vi er heller ikke blinde for, at der vil kunne opstå personlige samvittighedskonflikter hos de pågældende tjenestemænd. Alligevel mener vi, at man ikke skal opgive forsøgene på at nå til et nordisk samarbejde på disse områder. Har man en ambassade fra et nordisk land i et bestemt afrikansk eller asiatisk land, kan der suppleres med

særlige, erhvervskyndige medarbejdere fra de andre skandinaviske lande, som attachesres den pågældende ambassade. Man skulle synes, at det set fra alle de skandinaviske landes synspunkt var et forsøg værd at prøve en sådan fremgangsmåde, da vi alligevel ikke alle sammen har råd til at lade os repræsentere alle steder.

I denne forbindelse vil jeg også understrege den tanke, som har været fremme, at man lader rejsende ambassadører med særlige opgaver fra tid til anden foretage rejser til områder, hvor man ikke har en fast repræsentation, og på den måde ved hjælp af eventuelle handelskyndige, som måtte være på stedet, undersøge, hvilke muligheder der er for dansk erhvervsliv i det pågældende område. Det vil, tror jeg, på én gang være en forholdsvis billig og alligevel rationel fremgangsmåde at benytte.

Vi har naturligvis i kommissionen været enige om, at der måtte være snævre grænser for udvidelserne af vor udenrigstjeneste med hensyn til topstillinger, ambassadører, generalkonsuler o. lign. Til gengæld har vi også været enige om, at det er af meget stor betydning, at man har forbindelser alle vegne gennem praktiske repræsentanter for det danske erhvervsliv, ikke blot for industri, håndværk og handel, men også for landbrug og fiskeri, således som vi hidtil har haft det, og kommissionen er, tror jeg jeg tør sige, derfor enig om at anbefale en udbygning af dette system med specialuddannede medarbejdere inden for udenrigstjenesten.

Jeg vil i denne forbindelse også understrege den foreslåede udbygning af den særlige kancellistgruppe, som har været drøftet, hvilket fremgår af betænkningen. Jeg tror, at en udbygning af den såkaldte kancellistgruppe vil være af stor betydning ikke blot i praksis for arbejdets udførelse; den vil samtidig være en besparelsesforanstaltning i forhold til den nuværende ordning, hvor højtuddannede sekretærer nu må udføre det arbejde, som kan udføres af folk med mere praktiske kvalifikationer. Men en